



פרשת מקץ – חנוכה

על הקשר שבין ההפטרה בזכריה (בי"ד-די"ז): "רְנִי וְשִׁמְחִי בֵּת צִיּוֹן כִּי הִנְנִי בָא וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָךְ נָאם ה' " (י"ד) לשבת חנוכה.

ההפטרה בשבת זו קשורה לימי חג החנוכה ולא לפרשת השבוע: "וַיֹּאמֶר אֵלֵי מָה אַתָּה רֹאֶה וְאָמַר רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה נִרְתְּיָה עָלֶיהָ.. " (די"ב) – כאן, קל למצוא את הקשר – הדלקת המנורה ופרסום הנס, בימים ההם ובזמן הזה.

בנוסף, ניתן למצוא קשר רעיוני שנעוץ במילים: "וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכָךְ נָאום ה' " בהקבלה ל: "וַעֲשֹׂה לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם" (שמות כ"ה ח'). – המרמז על העתיד.

גם לאחר חורבן בית המקדש וביטול עבודת הקורבנות והנרות, ימשיכו נרות חנוכה בית חשמונאי לשכון לעולם ולהאיר בארץ ובגלות.

(יורם קימלמן)



פרשת שבוע: לאחר התפילה

שבת פרשת מקץ		ימי החול	
הדלקת נרות	16:25	זמן תפילין / טלית	05:45 ← 05:47
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
		שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	09:12 ← 09:14
שחרית ב'	08:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה 12:30, 13:30		מנחה וערבית	16:35
מנחה (בני-עקיבא)	14:30	שקיעה	16:45 ← 16:50
צאת השבת	17:22	ערבית	20:10

אחות תורנית: דורית רידר



שבת
שלו

התמהמהות מסוכנת

"ויאמר יהודה אל ישראל אביו שלחה הנער אתי ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה גם טפנו אנכי אערבנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לך כל הימים כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים". (בראשית מ"ג, ח"י)

יעקב ובניו שוקלים היטב את הסיכויים מול הסיכונים בירידה נוספת למצרים ל"שבר שבר" והפעם חובה עליהם להביא איתם את בנימין אחיהם הצעיר על פי הבטחתם ליוסף. על המאזניים שקולים זה כנגד זה: הרעב הקשה והסיכוי לשחרר את שמעון ממאסר, המחייבים ירידה נוספת למצרים, מול מניעת הצער מיעקב אביהם בסיכון בנו השלישי - בן זקונו.

הזמן חולף וההחלטה אינה מתקבלת. יהודה נאלץ לקחת אחריות ולגלות מנהיגות. הוא עומד מול אביו וטוען כנגדו שעצם ההתמהמהות מנעה מהם מלהוציא לפועל את ההחלטה הנכונה. יעקב משתכנע ומורה בצורה ברורה: "וְאֵת אֲחִיכֶם קָחוּ וְקוּמוּ שׁוּבוּ אֶל הָאִשׁ" (י"ג). שימו לב כיצד רצף הפעלים בדברי יעקב מבטא את הדחיפות: "קחו וקומו ושובו", אך גם מטילה את האחריות למעשה על האחים כולם (לשון רבים). יהודה, לא הסתתר מאחורי אחיו, אלא כמנהיג אמיתי לקח אחריות אישית והתחייב לפני אביו בחמשיר הראשון במקרא – כולו בלשון יחיד (ט):

אֲנִכִּי אֶעְרְבֶנּוּ
מִיָּדִי תִּבְקָשׁנוּ
אִם-לֹא הִבִּיאתִיו אֵלֶיךָ
וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ
וְחָטָאתִי לָךְ כָּל-הַיָּמִים.

לבסוף, יעקב מפנים את העובדה שעצם דחיית ההחלטה מהווה סכנה ממשית בפני עצמה – סכנת רעב והפקרתו של שמעון בבית האסורים במצרים.

מקרה נוסף בו ההתמהמהות מסוכנת באופן קיצוני אף יותר, היא התמהמהותו של לוט רגע לפני חורבן סדום: "וַיִּתְמַהֲמַה וַיִּחְזְקוּ הָאֲנָשִׁים בִּידָו וּבִיד אִשְׁתּוֹ.. וַיֵּצְאוּ וַיִּנְחְלוּ מִחוּץ לְעִיר" (י"ט, ט"ז). במקרה זה הסכנה ברורה לקורא ובעיקר לשומע את בעל הקורא מנגן את טעם ה"שלשלת" באיטיות ארוכה ומתמשכת, בניגוד גמור לבהלה המתוארת בפסוקים. אצל לוט ההתמהמהות נובעת מדאגתו לרכוש שהוא מותיר אחריו, להבדיל מיעקב שמתמהמה בגלל דאגתו לבנו בנימין.

וכעין מידה כנגד מידה (מוטיב נפוץ מאד וידוע בסיפורי יעקב ויוסף), "מחזיר" יוסף טובה לאביו על שלא התמהמה בשליחת בנימין עם אחיו, ומזרז את אביו בשליחות האחים (מ"ה ט): "מִהָרֹּץ וְעָלוּ אֶל אָבִי וַאֲמַרְתֶּם אֵלָיו כֹּה אָמַר בְּנֵךְ יוֹסֵף שְׁמִנִי אֱלֹהִים לְאֲדוֹן לְכָל מִצְרָיִם; רְדֵה אֵלַי, אֵל תַּעֲמֹד!".

ומה אנו למדים מכל האמור לעיל?? מהו המסר שנכון לנו בעניין קבלת החלטות?.. בכולנו קיימת נטייה טבעית לדחות החלטות משמעותיות וגורליות בטענה כי: 'חשוב להתעכב ולהפעיל שיקול דעת נוסף', 'לראות כיצד ייפול דבר' או 'לא לפעול תחת לחץ'.. בחלק מהמקרים מדובר במהלך נכון, אולם המקרים שהובאו לעיל מתארים סיטואציות בהן עצם דחיית ההחלטה, היא ההחלטה הלא נכונה.

שנזכה לקבל את ההחלטות הנכונות בזמן הנכון.



חודש טבת

"אלה אזכרה.."

(תשמ"ו)	ה' בטבת - יום פטירתו של יהודה אלפרשטיין ז"ל (אביה של ריבה זהר)
(תשס"ג)	ו' בטבת - יום פטירתה של חברתנו שרה לוי ז"ל
(תשס"ו)	ח' בטבת - יום פטירתו של חברנו מיכה רוזנטלר ז"ל
(תשס"ז)	ט' בטבת - יום פטירתו של חברנו שמעון אש ז"ל
(תשע"ג)	י"ג בטבת - יום פטירתו של חברנו אבשלום זיוון ז"ל
(תשי"ע)	י"ז בטבת - יום פטירתו של חברנו מרדכי תמיר ז"ל
(תשע"ג)	י"ז בטבת - יום פטירתו של חברנו שלמה פריימן (פיפקה) ז"ל
(תשי"מ)	י"ח בטבת - יום פטירתה של חברתנו רות שלמון ז"ל
(תשע"ב)	כ"ג בטבת - יום פטירתו של חברנו יהודה רוזמן ז"ל
(תשס"ח)	כ"ה בטבת - יום פטירתו של בננו איציק אפלבוים ז"ל
(תשכ"ט)	כ"ו בטבת - יום פטירתו של בננו חיים דן ז"ל (בנם של דליה ויצחק דן)
(תשס"ד)	כ"ז בטבת - יום פטירתו של חברנו רפאל (רלי) סימון ז"ל
(תשע"ג)	כ"ז בטבת - יום פטירתו של שמחה לוי ז"ל

אזכרה

במלאת שנה לפטירת יקירנו

אייזיק ז"ל

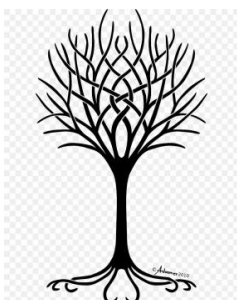
נעלה לקברו ביום ששי

ו' בטבת (3.1.2020)

בשעה 10:00

הציבור מוזמן

המשפחה



כרשת מקף - חנוכה - שבת ראש חודש

מוציאים שלושה ספרי תורה:

בראשון - קוראים שישה קרואים בפרשה.

בשני - קוראים לשביעי בפרשת פנחס:

"וביום השבת ובראשי חדשיכם..."

בשלישי - קוראים למפטיר בפרשת נשא:

"ביום השישי..."

ההפטרה: "רוני ושמחי" ... (זכריה ב').

אין אומרים אב הרחמים.

(לוח לארץ ישראל - הרב טוקצינסקי).

ועוד נקודה מעניינת..

השבת, ברכת המזון הארוכה מכולם:

"על הניסים", "רצה", "יעלה ויבוא"

+ 2 "רחמנים" - "את החודש הזה..", "יום שכולו שבת..".

חלוצה תש"ף

אנחנו נמצאים כעת בשיאה של התקופה החשוכה ביותר בשנה. השמש מקדימה לשקוע ומאחרת לזרוח. הגמרא במסכת עבודה זרה (ח' ע"א) מספרת על אדם הראשון, שראה את הימים ההולכים ומתקצרים והבין שזוהי המיתה שנגזרה עליו על שחטא באכילה מעץ הדעת, ושהעולם בעצם הולך ומתקרב אל קיצו. אבל: "כִּי־יֵרָא הַתְּקוּפָה טַבַּת וְרָאָה יוֹם שְׁמֵאֲרִיד וְהוֹלֵךְ, אָמַר: "מִנְהֲגוֹ שֶׁל עוֹלָם הוּא. הֲלֹךְ וְעָשָׂה שְׁמוֹנֶה יָמִים טוֹבִים." ונראה שלא רק אצלנו. בתרבויות עתיקות רבות נהגו לחגוג את נצחוננו של היום על הלילה, והאור על החושך, וכולן השתמשו באש לציון המאורע המשמח.

אבל אם נעמיק עוד קצת במקורות חז"ל, נראה שבעצם לא משנה אם לילה או יום, חורף או קיץ, העולם הזה כולו דומה ללילה, ורק בעולם הבא שורר אור יום. הוא שאמרו חז"ל (בבא מציעא פג ע"ב) על הפסוק בתהילים: "תִּשְׁתַּחֲשֹׁךְ וַיְהִי לַיְלָה" (קד כ) – זה העולם הזה שדומה ללילה". והסביר הרמח"ל בספר "מסילת ישרים", שכפי שאדם רואה בלילה עמוד, וסובר שהוא רואה אדם אחר, או שהוא רואה אדם אחר, וסובר שהוא עמוד, כך אנשים בעולם הזה "רואים את הרע כאילו הוא ממש טוב, והטוב כאילו הוא רע, ומתוך כך מתחזקים ומחזיקים מעשיהם הרעים. כי אין די שחסרה מהם ראיית האמת לראות הרעה אשר נגד פניהם, אלא שנראה להם למצוא ראיות גדולות וניסיונות מוכיחים לסברותיהם הרעות ולדעותיהם הכוזבות"

אז מה עושים? איך מסגלים ראייה בהירה ומדויקת בעולם השקר החשוך הזה? נראה לי שבנושא הזה אפשר ללמוד דבר או שניים דווקא מהסביבון. אבל נגיע לזה עוד מעט.

כולנו יודעים שעל מנת להשיג משהו בעולם הזה, אנחנו צריכים להיות ממוקדי מטרה. מרוכזים. להיות העפרונות הכי מחודדים בקלמר. ואם קצת קשה לנו להתרכז – או שהסביבה מסיחה את דעתנו – ניקח ריטלין, נצמצם את תשומת הלב שלנו אל הנקודה העיקרית. נישמר מפני גלישה אל השוליים המטושטשים.

אז אני רוצה לספר לכם על ניסוי מעניין שערך פרופ' דן אריאלי בהודו: הוא הטיל על 87 סטודנטים שורה של משימות שמצריכות תשומת לב, זיכרון, ריכוז ויצירתיות. למשתתפים הובטח בONUS כספי על כל משימה שתבוצע באופן שיוצא מגדר הרגיל. אבל, וכאן טמון עיקר הניסוי, לכ 1/3 מהמשתתפים הובטח בONUS קטן, בערך בגובה של משכורת יומית. ל 1/3 אחר הובטח בONUS בגובה של משכורת שבועית, ול 1/3 הנותרים הובטח בONUS בגובה של משכורת חודשית. למרבה ההפתעה, הקבוצה האחרונה, זו שהובטח לה הבונוס הגדול ביותר, רשמה את הביצועים הירודים ביותר. פרופסור אריאלי חזר על הניסוי הזה גם באוניברסיטת שיקאגו, ואפילו ב MIT הידועה לתהילה, וגם שם התקבלו תוצאות דומות.

המסקנה שלו הייתה, שלמיקוד יתר, הכרוך בד"כ בלחץ נפשי, עלולות להיות השפעות שליליות על רמת הביצועים הקוגניטיביים, מפני שהוא מחסל כל סיכוי לחשיבה יצירתית ול "יציאה מהקופסה".

כשהייתי בצבא התאמנו בירי לילה. כבר היו לנו אמרל"ים, תודה לאל, אבל המיומנות הזו עדיין נחשבה רלוונטית. אני זוכר שלמדנו אותנו, שכאשר המטרה חשוכה, אין למקד בה את המבט, כי אז היא נעלמת. אבל יש לבהות מימין ומשמאל למקומה המשוער עד שפתאום היא תצוץ בשולי שדה הראיה. בניגוד ליתר הדברים שלמדנו בצבא, זה - ממש עבד. ואפילו באזרחות. משהו שקשור למבנה העין, ולהבדל בין 2 סוגי תאים קולטי אור הנקראים קנים ומדוכים.

אז אם העולם הזה דומה ללילה, נראה שכדאי ליישם בו את הטכניקה השייכת לראיית לילה. לא לנסות להתמקד בדברים יותר מדי, אלא להביט קצת מסביב. וכאן אנחנו מגיעים לסביבון:

כולנו יודעים שעם מהירות הסיבוב, גדלה גם היציבות של הסביבון. וככל שהכוחות הצנטריפוגליים מושכים אותו החוצה, כך המיקום שלו נעשה ברור ומדויק. אז גם אצלנו. דווקא החתירה המתמדת למיצוי החוויה, לסיפוק המידי, להגעה המהירה לנקודה המרכזית, עלולה לגרום לנו לא רק שנפסיד את כל הטוב שבדרך, אלא שנאבד את המטרה שלשמה התחלנו ללכת. ודווקא איפוק, מתינות וראיית הזולת, עשויה להביא אותנו אל מחוז חפצנו בדרך הארוכה והקצרה.

אני רוצה לאחל לנו, שנדע להיות סביבוניים. שלא נפסיק לנוע ולהאיר את סביבתנו. שלא נעמוד כמו עמודים. שנבין שהכוחות שלכאורה מושכים אותנו הרחק ממקומנו, הם אלה המייצבים ומצילים אותנו מפני קריסה אל תוך החור השחור של ה"אני", שהוא בעצם "אין". שנחווה את החיים כמו שהשופטים בתחרות היינות טועמים את היין: מגלגלים אותו בכוס ומתבוננים בו. לוגמים אותו לאט ומעכבים אותו זמן רב בחלל הפה בטרם יבלעו אותו, אם בכלל. שנאכל את הסופגנייה לאט ונניח לריבה להפתיע אותנו. שיפוצו מעיינותינו חוצה ונשמח באור שבשולי הענן, באנדרסטייטמנט, עד שלילה כיום יאיר ולא יהיה בינינו אלא זוהר עניו של השכמה ברחוב כפרי.

יְרִיבָה דָן, בְּנֵת שֵׁל דָּלִיָּה וִיצְחָק דָן

(דברים שנאמרו באירוע חנוכה שהתקיים במפעל "ביו בי" בקיבוץ שדה אליהו).

לִימֹד הַדָּף הַיּוֹמִי בַּבּוֹקֶר

כבר 15 שנה שאני רוצה, מנסה, מתחיל, אבל איך שהוא זה נעצר.

בעוד שבוע ויום (ב ח' בטבת, ה 5/1) ישנה הזדמנות נוספת, פעם ב 7 וחצי שנים. מתחיל סבב חדש של הדף היומי העולמי! אם גם אתם, בתחושה דומה לשלי, אתם מוזמנים להצטרף בהתרגשות ובהתחדשות, ללימוד דף יומי בגמרא קבוע שיתקיים **בכל בוקר בשעה 05:20 בבית המדרש**, זמן מאתגר אבל מאפשר! מאפשר להתמיד ולהתחיל כל יום מתוך קביעות בתורה.

אמר פעם מישוהו, שבבוקר לפני הנץ החמה, האוויר של העולם טהור. זמן שהגנבים שהלילה הלכו כבר לישון והרמאים של הבוקר עוד לא התעוררו..

הלימוד יועבר, בעזרת ה', על ידי נתנאל נימן ויניב עקיבא (מוזמנים להיות שותפים גם בהעברה!) ברוכים הבאים שנזכה להגדיל תורה ולהאדירה.

נתנאל נימן

הנהלת האיחוד הרק

פורסם מכרז לאיוש תפקידים בהנהלת הגיל הרך – יו"ר הוועדה ושלושה נציגי ציבור.

הפרסום יצא ב"קהילנט" ובדף התלוי על לוח המודעות (דרושים) שבחדר האוכל.

נשמח לשיתוף פעולה!

מרגלית רייז – מנהלת מש"א

גיוס האוני'ט למשפחתון

קהילת סעד!

רצינו לשתף קצת על העמותה שלנו "המפעל להכשרת ילדי ישראל" סיפורו של המפעל להכשרת ילדי ישראל שזור בסיפורה של מדינת ישראל.

רחה פריאר כלת פרס ישראל לשנת 1982 ומייסדת עליית הנוער הקימה את המפעל בשנת 1943, כדי להציל ילדים מחיים של פשע, הזנחה, חוסר תקווה ומצוקה ולתת להם הזדמנות לחיים טובים ועצמאיים.

גולת הכותרת היא המודל חינוכי-משפחתי שפותח וקיים עד היום ב 15 מסגרות וכפרי ילדים ברחבי הארץ. הייחוד במודל הוא שילד יכול לגדול אצלינו מגיל צעיר ועד לסיום י"ב וגם לאחר מכן מלווים אותו ותומכים בו. הילדים מופנים אלינו ע"י מחלקות הרווחה לאחר שמתקיימות ועדות בהם מחליטים מהו הטיפול הנכון והמירבי עבור כל ילד. הילדים הם ילדים נפלאים עם יכולות טובות אך בשל מציאות חייהם הם מגיעים עם פערים בכל התחומים הלימודי, הרגשי, התרבותי- חברתי.

אנחנו כאן כדי לשנות, לתת הזדמנות ולהראות להם שאפשר לגדול אחרת.

התקציב העיקרי שלנו ממשרד החינוך, אך כדי לתת מענה מדויק לכל ילד נדרש יותר. אנו מאמינים כי אם ילד יצא מביתו ואינו גדל בו, מחובתנו לעשות כל מה שנדרש עבורו ולעשות מאמץ כדי לגייס את החסר עבור חוגים, טיפולים, אבחונים, תמיכה לימודית, טיולים וסיורים ורווחת הפרט.

לשמחתנו, בצד הקשיים והאתגרים הרבים אנחנו חווים הצלחות מידי יום ורוצים להמשיך וליצור מענים טובים ולתת לילדים חוויה מיטיבה. מגיע להם. בצעד יוצא דופן העמותה יוצאת בקמפיין גיוס המונים.

אנו כמשפחתון לקחנו על עצמינו יעד של 100.000 ₪ לרווחת ילדינו. חשוב לציין כי כל תרומה תועבר ישירות אלינו. אפשרויות תרומה:

העברה בנקאית: בנק הפועלים 12 סניף 691 חשבון מס' 299080

ביט/פייבוקס: 0512262832

מזומן.

ניתן לתרום מכספי מעשר לכתחילה.

יש סעיף 46 על כל סכום של תרומה, אפשר לקבל החזרי מס.

נבקש לעדכן אותנו בכל תרומה ולציין בתרומה שהיא מיועדת ל"משפחתון" סעד דרך אלקנה ומוריה מינץ בהמשך נשלח קישור דרכו גם יהיה ניתן לתרום.

נשמח שתהיו שותפים איתנו ותשתפו גם את הקרובים אליכם.

אלקנה ואוריה מינץ

הורי המשפחתון

ל'יהודית אפשטיין ולכל המשפחה מלא טוב להולדת הנין
נכד לאילנה ויצקא אפשטיין, בן לציבורה ונתנאל סקלו
איחולים לאהות ולנחת!



הכר את החבר, מזלזלית קצת אחרת..

קבלו את חברנו - משה בן עמי

מתי והיכן נולדת? נולדתי בשנת תרצ"ז, 1937, בעיר הבירה "צנעא" שבתימן. בימים ההם בתימן לא היו תעודות לידה והלידות התבצעו בדרך כלל בבית. את תאריך הלידה המדויק שלי שיחזרתי רק בגיל 50 בעקבות סיפור של אמי שרמז על יום הלידה - כ"ג באדר תרצ"ז.

ספר על זיכרונות ילדות – זיכרונותיי הראשונים מתחילים כבר בגיל 3 שנים כשאבי היה מביא אותי יד ביד בכל בוקר ללמוד תורה בחדר. שם למדנו עם המורי שניים מקרא ואחד תרגום. כלומר, המורה אמר פסוק ואנחנו חזרנו אחריו בקול רם. ישבנו כל השיעור על הרצפה ומולנו עמד המורי, בסוף השיעור הוא נתן לכל אחד מאתנו מטבע קטן. למשפחתנו היה עסק קטן לבניית נרגילות שבו עבדו סבי, אבי ועוד מבני המשפחה. את הנרגילות היו מעצבים ומקשטים בריקועי נחושת או זהב, על פי בקשת המזמין. האפנדים העשירים היו מזמינים עם קישוטי זהב. לפעמים היה סבי לוקח אותי עימו לגבות כספים מהארמונות של האפנדים. זכורים לי החדרים הגדולים והצבעוניים שהיו מצופים בזהב וכסף. ממש ארמונות מלכות ועושר רב.

בחודש ניסן תש"א, 1941, בהיותי בן 4, התארגנו בחצות הלילה בחשאי בכדי לצאת מהעיר בעזרת חמורים, לפני עלות השחר, כך שלא ניתפס. היינו שלוש משפחות, אבי אמי ואחותי הקטנה בת השנתיים ועוד שתי משפחות נוספות. אנחנו הילדים רכבנו על החמורים והמבוגרים צעדו ברגל והובילו אותנו. זכור לי היטב קטע הדרך בו הייתה בעיה לעבור עם השיירה מכיוון שהנחל הגיע עד לצוק והיה קשה להעביר את החמורים בעיקול במים, מבלי לדעת מה מחכה לנו בצד השני. הייתי האחרון בשיירה ונותרתי לבדי. חשבתי שכנראה שכחו אותי והתחלתי לבכות. למזלי, ראיתי את אבי שחזר אליי בריצה וגרר אותי על החמור עד שחברנו אל השיירה. התעכבנו בדרך מספר לילות עד שהגענו לעיירה בשם לחג' שבדרום-מערב תימן שנמצאת במרחק של 360 ק"מ מהמקום ממנו יצאנו. שם שילמנו שוחד בכדי שייקחו אותנו ל"עדה" - עיר הנמל שהיתה מושבה בריטית. ב"עדה" שהינו/נתקענו כחצי שנה יחד עם כל העולים שהתקבצו מכל רחבי תימן והמתינו לאוניה. חיינו בתנאים קשים, אבי סבל אז מדלקת בתוספתן ונאלץ לעבור שם ניתוח ללא הרדמה בסבל גדול. מ"עדה" הפלגנו לעיר "סואץ" שבמצרים. אני זוכר שעמדתי על הסיפון וראיתי דולפינים שקופצים לידנו. משם נסענו ברכבת דרך גשר "עד הלום" עד לתל אביב.

בתל אביב התקבלנו על ידי האנשים שטיפלו בעולים החדשים והם העבירו אותנו לשכונת התימנים בהרצליה בה גרו התימנים הוותיקים. גרנו 3 משפחות בצריף, עד שהועברנו ל"שיכון פרץ" שנבנה עבורנו ברעננה.

איך הגעת לסעד ומתי? בהיותי נער, הלימודים לא היו בראש מעייני. חיפשו לי מסגרת שמתאימה לי. נשלחתי ל"קיבוץ הדתי" בתל אביב, שם התראיינתי אצל חברנו יעקב דרורי ז"ל. הוא סיפר לי שמתארגנת 'חברת נוער' של חניכי 'בני עקיבא' בקיבוץ סעד. ההתארגנות הייתה במחנה עבודה ב'עין צורים' בחודש ספטמבר 1952. הגענו קבוצה של כ-30 בנות ובנים לחברת הנוער מספר 2 שבסעד. המדריך שלנו היה נתן קופמן ז"ל. עבדנו בענפים חצי יום ולמדנו חצי יום. היתה לנו מטפלת שדאגה לכל צרכינו הלא היא חברתנו – מיכל אפלבום. חברתנו צ'פי רויך היתה לנו מורה.

מה התחביבים שלך? אני נהנה לשמוע מוסיקה קלאסית, נהנה לצפות בסרטי דרמה, תיאטרון ומחזות זמר.

מה גורם לך נחת? חיים טובים ובריאים, נחת מהמשפחה וב"ה משפחתנו המלוכדת והמתרחבת.

מה המוטו שלך בחיים? להיות פעיל, לעזור לזולת ולדבוק בחיים בריאים וטובים.

למה אתה הכי מתגעגע? לחוויות מחברת הנוער והצבא וכמובן לבני משפחתי שהלכו לעולמם.

איך אתה רואה את סעד בעתיד ואותך בסעד? בעבר ובהווה, סעד בעיניי המקום הכי טוב לחיות בו. אני מקווה שסעד כמקום וכקהילה ימשיך כך ואף יתפתח יחד עם הנגב הפורח.

ריאיון: יורם קימלמן



לנצח וצור בן עמי, לערבה ומה ולאכל המספחה
מלא טוב להולדת הנכד-נין, בן לטליה ודביר בן עמי
איחולים למחות ולנחת!

עצות להפעלת מכשירי החשמל בחורף

מים חמים – החורף כבר כאן ורוב הדירות מחוברות לדודי השמש שלהן. מאז ההפעלה נקראתי כבר 3 פעמים למשפחות שמערכת החשמל בביתם נפלה. בכל המקרים הסיבה הייתה עומס יתר (תופעה שלא חוויתי בשנים האחרונות).

לכן המלצתי ובקשתי, להפעיל את החמום החשמלי בדוד השמש בשעות שבהן אין עומס חשמלי בדירה. לדוגמא: בשעות הלילה המאוחרות עד לפנות בוקר. ובשעות העבודה כשאין איש בבית. אין בכך בזבוז חשמל כי לדודים יש טרמוסטט המפסיק את החימום כשהמים חמים. הדודים כולם חדשים ומבודדים לכן אין איבוד חום, משמע המים לא מתקררים בדוד.

הנטייה הטבעית להפעיל את הדוד לפני המקלחת, היא טעות כפולה:

1. כך נוצר עומס חשמלי נוסף בזמן שנמצאים בבית וכשהמזגנים ומכשירי החשמל פועלים וצורכים חשמל. (אם בכל זאת מפעילים את הדוד בשעות העומס יש להפסיק צרכנים אחרים).
2. צריך להתמקד עד שהמים יתחממו.

הפעלה של הדוד מראש, באמצעות שעות המותקן בכל הבתים פותרת את הבעיה:

1. עומס הדוד הוא כשצרכני החשמל האחרים בבית אינם פועלים.
2. לא צריך לחכות לחימום המים והם נשארים זמינים למשתמש.

מזגנים – חימום במזגן הוא החימום היעיל ביותר. תפוקת החימום של המזגן גדולה פי 3 מכל הפעלה של גוף חימום חשמלי בתנור, במפזר חום או ברדיאטור. בעת הפעלת מזגן בחימום מומלץ לכוון את התריס כלפי מטה כי החום עולה למעלה.

המחשבה שמזגן הוא צרכן חשמל גדול, מטעה – מפזר חום קטן צורך חשמל כמו המזגן הגדול בסלון אך מחמם 1/3 מהמזגן. דא עקא, מזגן צריך ניקוי של הפילטר, אם הפילטר סתום, המזגן לא מחמם. לכן, נא להקפיד לנקות את הפילטרים בכל המזגנים בבית – השינוי יורגש מיד.

תודה על שיתוף הפעולה.

בני ברק

תרבות חברית תרבות

בשבועות האחרונים, אנו בסעד, מתקשים למצוא מחליפים לחמי ואתי בניהול וועדת תרבות. בגלל מערכת השינויים שקיבלנו על עצמנו, כל אחד מאיתנו דואג למקום עבודה לפרנסתו. נמצא שלמוסדות הקהילה יש קושי גדול לגייס עובדים ראויים מקרב החברים.

הפנייה אל חברה או חבר מתאים נתקלת בד"כ בסירוב מחשש שיאבד את מקום עבודתו הקיים או את הקידום ותוספת השכר שהוא מצפה לקבל בעתיד, וכך נכנסנו למלכודת.

ולעניין תרבות: כל מי שקורא את הכתוב על לוח המודעות רואה עד כמה עשירים חיינו התרבותיים. תרומת התרבות לנפש, לרוח וגם לבריאות שלנו, היא גדולה וחשובה. אני אישית מנצל זאת לטובה.

יש בינינו חברים שמתאימים לרכז את התרבות, כדאי לחשוב מחוץ לקופסה ולהציע להם הצעה הראויה לחשיבות התפקיד.

דודה להבי

בתים מאירית תש"ף

השבוע התארחנו וארחנו את החברים בקהילה.

ראשית אנחנו רוצה להודות לכל המשפחות שפתחו את ביתם!

ההדים ששמענו השנה, עד כה, היו טובים ואנחנו רוצות לשמוע יותר קולות. שלחנו בקהילנט משוב קצר. אנא מלאו אותו. מי שמעדיף, יכול להגיב בע"פ למישהי מהצוות.

- הצוות המארגן

תודה!

(מיכל אחיטוב, דקלה הימן, רננה יצרי, מיכל אפרתי, מתוקה לייכטר)

רשימת משבת "חכמה מקדם"

חברי קיבוץ סעד היקרים,

זכינו להתארח אצלכם בקיבוץ לראשונה לפני שבוע במסכת שבת "חכמה מקדם" בתיווכה של שקמה, ולהתפעל מפנינת היופי שיצרתם בנוף הטובע ולא פחות – באדם. פתחתם את דלת ביתכם וליבכם באירוח חם ומאפשר חיבור, קשר ומפגש של ממש.

במסגרת השיעורים, על השבילים, בבית הכנסת, באירוח ובעצם בכל פינה – ראינו קהילה שעסוקה בנתינה ערה לזולת, התפתחות ותנועה. עוררתם הרבה השראה ומחשבה בקירבנו ששבו איתנו חזרה אל הגלבוש ועוד ימשיכו ללוותנו.

מודים על הטוב ומאחלים לכולכם המשך חג חנוכה נעים ושמח!

אפרת וכל משפחת הימן